

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL. M. a Mgr. Zdeňka Macháčka v právní věci žalobce: N.P., nar. ■■■, státní příslušnost U., bytem ■■■, zastoupen JUDr. Petrem Novotným, advokátem se sídlem Slezská 36, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 6. 2017, č. j. MV-64168-4/SO-2017,

t a k t o :

- I. **Žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 30. 6. 2017, č. j. MV-64168-4/SO-2017, s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 4. 4. 2017, č. j. OAM-15401-16/TP-2016. Tímto prvostupňovým rozhodnutím byla podle § 75 odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žalobcova žádost o povolení k trvalému pobytu, neboť nebyly splněny podmínky § 66 odst. 1 písm. d) uvedeného zákona.

Žalobce namítal, že správní orgány porušily § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, protože nezjistily řádně skutkový stav v potřebném rozsahu a neopatřily si v souladu s § 50 odst. 2 správního řádu dostatečné podklady pro své rozhodnutí.

Žalobce nesouhlasil se závěrem, že nebyla splněna podmínka § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Není totiž pravda, že od příjezdu na území nežil ve společné domácnosti se svým otcem. Žalobce naopak tvrdil, že s otcem do současné doby žije ve společné domácnosti, proto správnímu orgánu dne 16. 3. 2017 doložil nájemní smlouvu ze dne 25. 9. 2016, sepsanou mezi ním a panem ■■■, výpis z katastru nemovitostí, čestné prohlášení otce, potvrzení o jeho zaměstnání a výplatní lístky.

Nato žalobce zdůraznil, že žádost o povolení k trvalému pobytu za účelem sloučení s otcem podal již dne 27. 9. 2016, kdy mu bylo 25 let. K žádosti doložil doklad prokazující jeho nezaopatřenost, a to rozhodnutí o přijetí ke studiu do prvního ročníku Střední školy kosmetiky a hotelnictví ■■■, s.r.o. Na uvedené střední škole nadále studuje, proto bylo tvrzení správního orgánu o tom, že si potvrzení zajistil účelově, absurdní. Uváděl, že správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí až po šesti měsících od podání žádosti, kdy žalobce dovršil věku 26 let, což je v rozporu se zákonem. Správní orgán tak v jeho případě porušil § 4 odst. 2, § 3, § 50 odst. 2 správního řádu.

Nezákonnost napadeného rozhodnutí žalobce spatřoval též v porušení v § 2 odst. 4 správního řádu, neboť má na území České republiky vytvořeno stabilní, rodinné a sociální zázemí, delší dobu zde studuje. Poukázal na katastrofální situaci na U., kde dochází ke každodenním přestřelkám. Zejména vzhledem k probíhajícímu ozbrojenému konfliktu má žalobce obavy vrátit se do domovské vlasti, kde je ohrožen jeho život. Nesouhlasil proto s tvrzením správního orgánu v napadeném rozhodnutí, že mu žádná závažná překážka nebrání vrátit se do domovského státu. Žalobce namítal, že rozhodnutí je ve svých důsledcích nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého života. Správní orgán se měl mnohem důkladněji ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců zabývat přiměřeností zásahu vydaného rozhodnutí do jeho rodinného a soukromého života.

Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud rozhodnutí žalovaného i prvostupňové rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Žádal nahradit náklady řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť žalobní námitky byly shodné s odvolacími. Doplnil, že z popsání průběhu správního řízení nevyplývá, že by bylo řízení záměrně protahováno. Žalobce měl kromě toho možnost postupovat podle § 80 odst. 3 správního řádu. Žalovaný odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu, dle kterých se jedná o lhůty pořádkové, s eventuálním nedodržením lhůt zákonodárce nespojuje žádné právní následky. Žalovaný považoval žalobu za nedůvodnou a navrhoval, aby ji soud zamítnul.

Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil tyto, pro danou věc rozhodné skutečnosti:

Dne 27. 9. 2016 žalobce požádal o povolení k trvalému pobytu na území České

republiky podle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. K žádosti doložil fotografie, cestovní doklad, rodný list, doklad obdobný výpisu z evidence rejstříku trestů, potvrzení, že v roce 2007/2008 studoval na Ukrajině v jedenácté třídě, maturitní vysvědčení ze dne 21. 6. 2008, dodatek k maturitnímu vysvědčení a rozhodnutí Střední školy kosmetiky a hotelnictví ■■■, s.r.o., o přijetí do prvního ročníku od 1. 9. 2016.

Výzvou ze dne 30. 9. 2016, která byla žalobci doručena dne 11. 10. 2016, správní orgán I. stupně vyzval žalobce k doložení dokladů o zajištění ubytování na území a doklad o zajištění prostředků. K tomu žalobci poskytnul lhůtu 14 dnů od doručení výzvy a na uvedenou dobu řízení přerušil.

Dne 10. 10. 2016 žalobce předložil nájemní smlouvu uzavřenou dne 25. 9. 2016 s ■■■, podle které je žalobci jako nájemci od 15. 9. 2016 přenechána do užívání místnost na adrese ■■■, ■■■. Dále žalobce předložil pracovní smlouvu otce, potvrzení o zaměstnání otce a výplatní pásky jeho zaměstnavatele, výpis z katastru nemovitosti, rovněž žádost o zasílání korespondence na adresu ■■■ ulice, ■■■. Správní orgán I. stupně poté pokračoval v řízení. Dne 16. 11. 2016 žalobce předložil potvrzení o studiu vystavené dne 16. 9. 2016 Střední školou kosmetiky a hotelnictví ■■■, s.r.o.

Správní orgán I. stupně požádal policii o pobytovou kontrolu v místě hlášeného pobytu žalobce. Vlastník nemovitosti ■■■ uvedl, že si žalobce na adrese ■■■, pronajímá dvě místnosti s příslušenstvím, nebydlí zde společně s otcem, ten bydlí na ubytovně v ulici ■■■, ■■■. Dne 9. 3. 2017 byl žalobce seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí. Při tomto úkonu žalobce požádal o poskytnutí lhůty k doplnění dokladů a dne 16. 3. 2017 znovu předložil nájemní smlouvu, výpis z katastru nemovitostí, čestné prohlášení otce a potvrzení o jeho zaměstnání spolu s výplatními páskami.

Rozhodnutím ze dne 4. 4. 2017 správní orgán I. stupně žalobcovu žádost o povolení k trvalému pobytu zamítl podle § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců pro nesplnění podmínky dle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Důvodem zamítnutí žádosti bylo zjištění, že žalobce dosáhl věku 26 let, nesplňuje tedy podmínku nezaopatřenosti dle § 11 zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře. Správní orgán I. stupně konstatoval, že kromě toho nebyla splněna podmínka společného soužití s rodičem. Nad rámec potřebného odůvodnění správní orgán I. stupně zmínil, že předložení potvrzení o studiu na Střední škole kosmetiky a hotelnictví ■■■, s.r.o., od 1. 9. 2016 považuje za účelové, neboť žalobce v roce 2015 požádal o vydání zaměstnanecké karty, řízení bylo pravomocně zastaveno.

Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 30. 6. 2017 žalovaný zamítnul žalobcovo odvolání a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Konstatoval, že z údajů z evidence cizinců, nájemní smlouvy a výsledků pobytové kontroly vyplynulo, že na adrese ■■■, ■■■ bydlí pouze žalobce, zatímco jeho otec bydlí na ubytovně na adrese M., Č. L. Žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně je povinen rozhodovat podle skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. V této době bylo žalobci více než 26 let, proto nesplňoval podmínku nezaopatřenosti dítěte ve smyslu § 11 odst. 1 zákona o státní sociální podpoře. Podle žalovaného je lhůta pro vydání rozhodnutí pořádková a její nedodržení nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí. Pokud se žalobce domníval, že je správní orgán I. stupně nečinný, mohl postupovat podle § 80 odst. 3 správního řádu.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů v souladu s dispoziční zásadou, kterou je správní soudnictví ovládáno, vycházel přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s.

K projednání žaloby soud nařídil ústní jednání, při němž žalobce setrval na své argumentaci. Žalovaný se neodstavil, soud rozhodoval v souladu s § 101 odst. 3 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. v jeho nepřítomnosti.

Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve spojení s rozhodnutím žalovaného, kterými byla zamítnuta žalobcova žádost o povolení k trvalému pobytu.

Podle § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců ministerstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže v řízení nejsou potvrzeny důvody uvedené v žádosti o povolení k trvalému pobytu podle § 66 nebo nejsou splněny podmínky podle § 67 nebo § 68.

Podle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců povolení k trvalému pobytu se bez podmínky předchozího nepřetržitého pobytu na území vydá cizinci, který o vydání tohoto povolení žádá jako nezletilé dítě nebo zletilé nezaopatřené dítě cizince, jenž na území pobývá na základě povolení k trvalému pobytu, je-li důvodem k žádosti společné soužití těchto cizinců.

Podle § 178a odst. 2 zákona o pobytu cizinců nezaopatřenost dítěte se posuzuje podle zákona o státní sociální podpoře. Pro účely tohoto zákona se nezaopatřeným dítětem rozumí rovněž cizinec nejdéle do 26 let věku, který nepřetržitě studuje na střední nebo vysoké škole v cizině a Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy nevydalo rozhodnutí o tom, že toto studium je postaveno na roveň studia na středních nebo vysokých školách v České republice.

Podle § 11 odst. 1 zákona o státní sociální podpoře za nezaopatřené dítě se považuje dítě do skončení povinné školní docházky, a poté, nejdéle však do 26. roku věku, jestliže se soustavně připravuje na budoucí povolání, nebo se nemůže soustavně připravovat na budoucí povolání nebo vykonávat výdělečnou činnost pro nemoc nebo úraz, nebo z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu je neschopno vykonávat soustavnou výdělečnou činnost. Co se považuje za soustavnou přípravu na budoucí povolání, stanoví § 12 až 15 zákona o státní sociální podpoře.

Soud neshledal důvodnými žalobcovy obecné námitky, že správní orgány nezjistily skutkový stav v rozsahu nezbytném pro posouzení věci a neopatřily dostatek podkladů pro rozhodnutí. Žalobce nekonkretizoval, jaké další okolnosti měly být v řízení zjišťovány či více objasněny pro posouzení jeho žádosti, jaké další podklady mohly ještě přispět k objasnění celé věci. Správní orgány naopak podle přesvědčení soudu vycházely z listin předložených žalobcem, a pokud měly za to, že je na místě v řízení doložit i jiné náležitosti k žádosti, žalobce byl k jejich předložení vyzván a byla mu k tomu určena přiměřená lhůta (viz výzva

ze dne 30. 9. 2016). Za účelem ověření, zda žalobce skutečně žádá o povolení k trvalému pobytu z důvodu sloučení s otcem, požádaly policii o provedení pobytové kontroly v místě hlášeného pobytu žalobce. Správní orgány tedy na dodržení zásady materiální pravdy dle § 3 ve spojení s § 50 odst. 2 správního řádu nerezignovaly.

Žalobcovo tvrzení, že naopak od svého příjezdu na území České republiky žije se svým otcem ve společné domácnosti, nebylo ničím prokázáno. Podle výpisu z evidence cizinců s povoleným pobytem na území měl žalobce v době od 1. 2. 2015 do 9. 10. 2016 zajištěno ubytování na adrese ■■■, od 10. 10. 2016 na adrese ■■■. Žalobce v řízení doložil, že na uvedené adrese má zajištěno ubytování od 15. 9. 2016 na dobu neurčitou, a to nájemní smlouvou uzavřenou mezi žalobcem a ■■■ ze dne 25. 9. 2016. Tento pronajímatel při pobytové kontrole konané dne 11. 2. 2017 potvrdil, že na uvedené adrese žalobce pobývá o víkendech. Otec žalobce ■■■ dle výpisu z evidence cizinců s povoleným pobytem bydlel od 31. 7. 2014 na adrese ■■■. Tato adresa byla také uváděna jako bydliště otce na jeho pracovní smlouvě, potvrzení o zaměstnání a čestném prohlášení otce. Z výsledků pobytové kontroly plyne, že otec žalobce skutečně bydlel na ubytovně na adrese ■■■ nikoli společně se žalobcem v pronajímaných místnostech dle nájemní smlouvy. Skutkový závěr správních orgánů, že se nejednalo o soužití žalobce s otcem, kterým má na území povolení trvalý pobyt, má oporu ve spisovém materiálu.

Z judikatury správních soudů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 1 As 24/2011-79, všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu dostupné na www.nssoud.cz, a rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 17. 6. 2016, č. j. 3 A 38/2014-65, publ. ve Sb. NSS 3483/2016) vyplývá, že pro rozhodování správního orgánu I. stupně je rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí, nikoliv v době zahájení řízení. Správní orgán I. stupně tedy musel splnění zákonných podmínek pro udělení povolení k trvalému pobytu podle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, tedy i podmínky nezaopatřenosti žalobce ve smyslu § 178a zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 11 odst. 1 zákona o státní sociální podpoře, posuzovat v době vydání jeho rozhodnutí. Není sporu o tom, že v době vydání prvostupňového rozhodnutí bylo žalobci již 26 let a podmínku nezaopatřenosti podle § 11 odst. 1 zákona o státní sociální podpoře nesplňoval.

Na tomto závěru nemůže nic změnit ani případné nedodržení lhůty pro vydání rozhodnutí o žádosti o povolení k trvalému pobytu, jak správně uváděl žalovaný, včetně odkazu na relevantní rozsudky Nejvyššího správního soudu, které se povahou lhůt pro vydání rozhodnutí zabývaly.

Lze dodat, že z popisu průběhu správního řízení v I. stupni nelze dovodit, že by správní orgán I. stupně účelově protahoval délku řízení tak, aby mohl rozhodnout o žádosti až v době, kdy již žalobce podmínku nezaopatřenosti pro dosažení věku 26 let nebude splňovat. Správní orgán I. stupně neprodleně po podání žádosti přistoupil k odstraňování jejích vad podle § 45 odst. 2 zákona o pobytu cizinců a řízení za tímto účelem přerušil na přiměřenou lhůtu. Ihned po odpadnutí překážky v řízení pokračoval. Nelze mu vytýkat, byť by tyto kroky mohly být učiněny v návaznosti na doručení potvrzení o studiu, že přistoupil k ověření skutečností rozhodných pro vydání povolení a zkoumal, zda žalobce opravdu studuje a zda je splněna podmínka soužití s cizincem, který má na území České republiky povolen trvalý pobyt. Délka řízení byla ovlivněna i tím, že žalobce byl následně

seznamován s podklady pro rozhodnutí a vyžádal si lhůtu k vyjádření k nim a dne 16. 3. 2017 předkládal další doklady ke své žádosti. V návaznosti na to již správní orgán I. stupně o žádosti rozhodl. Žalobce, pokud měl za to, že rozhodnutí nebylo vydáno v zákonné lhůtě, mohl využít možnosti dané mu ustanovením § 80 odst. 3 správního řádu a domáhat se tímto způsobem nápravy.

Soud rovněž neshledal, že by byla v řízení porušena žalobcova procesní práva tím, že správní orgán I. stupně žalobci neposkytl přiměřené poučení. Žalobce byl řádně ve smyslu § 45 odst. 2 zákona o pobytu cizinců vyzván k odstranění nedostatků podané žádosti, ve výzvě ze dne 30. 9. 2016 byl veden k tomu, aby dodal konkrétní zákonem stanovené náležitosti, které jeho žádost neobsahovala. Usnesení o přerušení řízení ze dne 30. 9. 2016 obsahovalo v souladu s § 68 odst. 5 správního řádu poučení o právu brojít proti němu odvoláním. Žalobce byl rovněž řádně vyrozuměn o pokračování řízení. Výzva k seznámení s podklady ze dne 22. 2. 2017 rovněž obsahovala přiměřené poučení o procesních právech žalobce. Součástí prvostupňového rozhodnutí bylo v souladu s § 68 odst. 5 správního řádu poučení o možnosti podat proti němu odvolání jako řádný opravný prostředek.

K námitce nezákonnosti vydaných rozhodnutí z důvodu jejich nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, resp. z důvodu nedostatečného zkoumání takového dopadu rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců soud uvádí, že správní orgány v dané věci postupovaly správně, neboť nebyly povinny takovou otázku zkoumat. V případě, kdy správní orgán zamítá žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého nebo rodinného života neposuzuje, neboť zamítnutím žádosti nedochází k žádnému zásahu do žalobcova postavení. Z koncepce ustanovení § 75 odst. 1 zákona o pobytu cizinců vyplývá, že zákonodárce takovou povinnost správnímu orgánu neuložil, na rozdíl od situace, kdy žádost o povolení k trvalému pobytu správní orgán zamítá z důvodů dle odst. 2 uvedeného ustanovení. Je zde zvolena obdobná konstrukce jako v ustanovení § 77 zákona o pobytu cizinců, jejichž výkladem se v souvislosti s posuzováním přiměřenosti rozhodnutí do cizincova soukromého nebo rodinného života judikatura též zabývala (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 3. 2017, č. j. 7 Azs 338/2016-39, či ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30). Vyslovené judikатурní závěry lze shrnout tak, že v řízení o žádosti o povolení k trvalému pobytu podle § 68 zákona o pobytu cizinců správní orgány zkoumají pouze naplnění podmínky 5 letého nepřetržitého pobytu cizince na území České republiky (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 2. 2016, č. j. 1 Azs 240/2015-35). A pokud správní orgány dospějí k závěru, že stanovené podmínky pro udělení pobytu dle § 66 zákona o pobytu cizinců nebyly naplněny, vydají zamítavé rozhodnutí bez ohledu na soukromý a rodinný život žadatele. Obdobně lze tyto závěry aplikovat při zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu podle § 75 odst. 1 zákona o pobytu cizinců pro nesplnění podmínek dle § 66 uvedeného zákona. Uplatněnou námitku tedy soud hodnotí jako neopodstatněnou.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Správní orgány rozhodovaly na základě dostatečně zjištěného stavu věci, napadené rozhodnutí reagovalo na všechny odvolací námitky žalobce, není nepřezkoumatelné ani nezákonné.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, náhradu nákladů řízení nežádal, ostatně mu žádné náklady řízení přesahující rámec běžné činnosti správního orgánu nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 6. prosince 2017.

Mgr. Lucie Trejbalová,
předsedkyně senátu